

Arrestnummer C 1 675 / 2020
Repertoriumnummer 2020 / 1702
Datum van uitspraak 29 mei 2020
Notitienummer griffie 2019/NT/350
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001640133-0001-0014-01-01-1

Not.nr. IE.63.97.000105/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. 815

(RRN

geboren te op
wonende te
- beklagde -

volgens de aanhangig makende akte verdacht van:

“Te :

A. *Bij inbreuk op artikel 5 §1 van de Wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, strafbaar gesteld door artikelen 36 14° en 40 van de Wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, het uitbaten van hondenkwekerijen, kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions, handelszaken voor dieren, markten en dierentuinen zonder de vereiste erkenning van de minister bevoegd voor het dierenwelzijn ofwel van de overheden die de Koning aanwijst,*

in de periode van 1 januari 2014 tot 31 december 2015: door het kweken van 7 nesten honden in 2015 en minstens 4 nesten honden in 2014 zonder te beschikken over de vereiste erkenning

B. *Bij inbreuk op artikel 4 §1 van de Wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, strafbaar gesteld door artikelen 36 3° en 40 van de Wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren,*

als persoon die een dier houdt, verzorgt of te verzorgen heeft, nagelaten te hebben de nodige maatregelen te nemen om het dier aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te hebben verschaft in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, namelijk

B.1. *op 18 mei 2015: een algemeen gebrek aan toezicht en verzorging op de dieren dewelke zij onder zich houdt, doordat:*

PAGE 01-00001640133-0002-0014-01-01-4

- de infrastructuur van de meeste hondenverblijven aan vernieuwing of herstelling toe was
- de Tervurense herder, die aan het sterven was, niet was voorzien van dringende medische zorgen
- tientallen honden verhandeld werden zonder deze voorafgaandelijk te laten identificeren en registreren

B.2. op 9 mei 2016: een algemeen gebrek aan toezicht en verzorging op de dieren dewelke zij onder zich houdt, doordat:

- 10 pups en de kippen niet beschikten over drinkwater
- de pups niet beschikten over voldoende ruimte
 - o de pups van Heavy bevonden zich in een werpbak met een afmeting van 0,68 m x 1,2 m, elke pup beschikte aldus over 0,82 m² terwijl pups van die leeftijd ten allen tijde over 3 m² moeten beschikken
 - o de pups van Fleur bevonden zich in een werpbak met een afmeting van 1,84 m x 0,94 m, elke pup beschikte aldus over 1,7 m² terwijl pups van die leeftijd ten allen tijde over 3 m² moeten beschikken
- gekweekt werd met een teef van 10 jaar oud, die op nog geen jaar tijd 2 nesten groot brengt

C. Bij inbreuk op de artikelen 17 en 18 van de dierengezondheidswet van 24 maart 1987 en bij inbreuk op artikel 26 van het KB van 25 april 2014 betreffende de identificatie en registratie van honden, strafbaar gesteld door artikelen 23, §1, 2° b en 26 van de dierengezondheidswet van 24 maart 1987, als verantwoordelijke voor zijn dieren, de registratie en de identificatie niet uitgevoerd of gehandhaafd te hebben en de bescheiden voorgeschreven bij artikel 17 en 18 van de dierengezondheidswet van 24 maart 1987 niet te hebben voorgelegd,

namelijk als overdrager nagelaten te hebben om bij elke wijziging van verantwoordelijke de gegevens van de nieuwe verantwoordelijke mee te delen binnen de acht dagen aan de overheidsdienst bevoegd voor dierenwelzijn door middel van de kaart "Wijziging gegevens",

C.1. op 18 mei 2015: door na het verhandelen van de honden, de registraties niet over te zetten op de volgende verantwoordelijke en door bij verhuis de registraties in de databank van DogID niet aan te passen.

C.2. op 9 mei 2016: door het niet correct registreren van hond ██████ in de databank van DogID alsook door het niet aanpassen van de registratie van de honden dewelke werden verhandeld.

D. Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 4§1 van het Decreet van 28/06/1985 betreffende milieuvergunning en op artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6/02/1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), thans opgeheven en vervangen door de artikelen 5 en 6 al.1 van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en artikel 5.2.1 §6 al.1 van het Decreet van 5/04/1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zoals strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5/04/1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

door zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting te hebben geëxploiteerd, meer bepaald inrichtingen waarin honden worden gehouden, inrichtingen voor het africhten van honden, hondenkennels en dergelijke, met meer dan 10 volwassen dieren, zoals vermeld onder de rubriek 9.9.2° van de bijlage 1 van Vlarem I bevattende de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, en zoals ingedeeld in klasse 2, thans opgeheven en vervangen door bijlage 1, rubriek 9.9.2° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1/06/1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II),

in de periode van 1 januari 2014 tot en met 9 mei 2016: namelijk het uitbaten van een hondenkwekerij en – handel met meer dan 10 volwassen dieren zonder te beschikken over de vereiste vergunning.

E. Bij inbreuk op artikel 12 §1 en 69 van het Decreet dd. 23/12/2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, strafbaar gesteld krachtens artikel 16.6.3 §1 1^e lid van het Decreet van 5/04/1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, verboden afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd,

op 18 mei 2015, op 28 januari 2016 en op 21 januari 2017: door de aanwezigheid in een loods op het woonerf van grote hoeveelheden rommel en afval, meer bepaald lege kartonnen dozen, lege houten bakjes, tientallen plastic zakken gevuld met lege petflessen, lege verpakkingen, potten en dozen, papier en karton, een groot aantal gestapelde gevulde zakken, dozen gevuld met deksels van flessen en bokalen, twee containers overvol met restafval, een mesthoop bestaande uit strooi, aardappelschillen, hondendrollen, ... dewelke 9 meter lang, 3 meter breed en 1,50 meter hoog is.

Tevens lastens gedaagde een verbod uit te spreken van het recht om nog honden te houden gedurende een periode van 1 jaar, en dit in toepassing van artikel 40 van de wet van 14 augustus 1986, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 EUR per vastgestelde inbreuk.”

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, kamer I15, besliste bij vonnis van 14 januari 2019 **bij verstek** als volgt:

“OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Verklaart al de tenlasteleggingen bewezen in hoofde van de beklaagde

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B(1-2) **SAMEN**, tot een **GELDBOETE van 150,00 EUR**, verhoogd met 50 opdecimes en aldus gebracht op 900,00 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen C, D en E **SAMEN**, tot een **GEVANGENISSTRAF van 6 MAANDEN** en een **GELDBOETE van 100,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimes en aldus gebracht op 800,00 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft: **de uitgesproken GEVANGENISSTRAF van 6 MAANDEN;** zal uitgesteld worden voor een termijn van **3 JAAR** te rekenen vanaf heden.

Legt **verbod** op om gedurende een periode van één jaar vanaf het ogenblik waarop huidig vonnis in kracht van gewijsde treedt, nog honden te houden. Dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per vastgestelde inbreuk.

Zegt dat de beklaagde **verplicht is 2 x een bedrag van 25,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimes, aldus gebracht op 200,00 EUR, te betalen als bijdrage tot het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Kosten

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **27,57 EUR**, meer de betekeningskosten van huidig vonnis.

Legt , krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van **53,58 EUR** (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131/5 (B.S. 04.10.2018)).

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van 20,00 EUR te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.”

1.1.2 Het ten aanzien van de beklaagde bij verstek gewezen vonnis van 14 januari 2019 werd op verzoek van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, op 25 februari 2019 overeenkomstig artikel 38, § 1 Gerechtelijk Wetboek betekend aan de woonplaats van de beklaagde.

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 20 maart 2019 door de beklaagde tegen “de beschikkingen op strafgebied van het vonnis, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier”;
- 21 maart 2019 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier”;

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, op:

- 20 maart 2019 door de raadsman van de beklaagde
- 21 maart 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 10 januari 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van raadsman van de beklaagde en na het openbaar ministerie te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van vrijdag 24 april 2020.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 24 april 2020 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te ,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 14 januari 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissingen over de procedure, de schuld, de straf en andere, namelijk de gerechtskosten en bijdragen waartoe de beklaagde werd veroordeeld.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk werd een ‘volgberoep’ als grief aangeduid, waarmee het openbaar ministerie zich op strafgebied en binnen de perken van het door de beklaagde ingestelde hoger beroep de grieven van de beklaagde eigen maakte.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De beklaagde duidde de grief ‘procedure’ aan. Als reden voerde zij aan dat de raadsman bij het invullen van het grievenformulier nog niet in de mogelijkheid was om het strafdossier te raadplegen. Aldus formuleerde de beklaagde of haar raadsman een voorbehoud om lopend de procedure de verjaring of de schending van de rechten van verdediging in te roepen en hier verder standpunt over in te nemen.

De beklaagde heeft in conclusies, noch in pleidooien een middel over de procedure aangevoerd.

Het hof stelt vast dat de verjaring niet is ingetreden en er geen sprake is van enige schending van het recht van verdediging.

4. De eerste rechter overwoog in het beroepen vonnis onder meer het volgende:

PAGE 01-00001640133-0007-0014-01-01-4

“- Het P.V. met nummer _____ opgesteld door een inspecteur-dierenarts bij de Inspectie Dierenwelzijn van het Vlaams Gewest, bijgestaan door een collega inspecteur-dierenarts en leden van de politiezone

Uit het P.V. blijkt dat op 18 mei 2015 vaststellingen werden verricht ten huize van de beklaagde, aan de _____ te _____. Er werd onder andere vastgesteld dat de infrastructuur van de hondenverblijven aan vernieuwing of herstelling toe was, dat een Tervureense herder die stervende was, niet was voorzien van dringende medische zorgen en dat tientallen honden verhandeld werden zonder deze voorafgaandelijk te laten identificeren en registreren (tenlastelegging B.1). Er werd eveneens vastgesteld dat er in 2014 minstens 4 nesten en in 2015 minstens 7 nesten honden werden gekweekt zonder erkenning (tenlastelegging A). Er werd geconstateerd dat na het verhandelen van de honden, de registraties niet werden aangepast in de databank van DogID (tenlastelegging C.1).

- Het aanvankelijk proces-verbaal van 17 april 2015. In dit P.V. wordt beschreven welke afvalberg er aanwezig was in een loods buiten het woonerf en welke omvangrijke mesthoop (lengte 9 meter, breedte 3 meter en hoogte variërend van 1,50 à 1,60 m) aanwezig was (tenlastelegging E). Tevens werd vastgesteld dat de beklaagde meer dan 10 volwassen honden houdt en derhalve hiervoor over een milieuvergunning dient te beschikken (tenlastelegging D). Zie ook de foto's die gevoegd werden bij het proces-verbaal. Op 28 januari 2016 was het afval nog steeds niet opgeruimd (zie navolgend P.V. van 28 januari 2016 met nummer _____ met foto's). Ook op 21 januari 2017 bleek dit nog steeds niet het geval te zijn (zie navolgend P.V. van 21 januari 2017 met nummer _____ met foto's van de plaatsgesteldheid).

- Het P.V. met nummer _____ opgesteld door een inspecteur-dierenarts bij de Inspectie Dierenwelzijn van het Vlaams Gewest, bijgestaan door een collega inspecteur-dierenarts en leden van de politiezone

Uit het P.V. blijkt dat op 18 mei 2015 vaststellingen werden verricht ten huize van de beklaagde, aan de _____ te _____. Er werd onder andere vastgesteld dat de infrastructuur van de hondenverblijven aan vernieuwing of herstelling toe was, dat een Tervureense herder die stervende was, niet was voorzien van dringende medische zorgen en dat tientallen honden verhandeld werden zonder deze voorafgaandelijk te laten identificeren en registreren (tenlastelegging B.1). Er werd eveneens vastgesteld dat er in 2014 minstens 4 nesten en in 2015 minstens 7 nesten honden werden gekweekt zonder erkenning (tenlastelegging A). Er werd geconstateerd dat na het verhandelen van de honden, de registraties niet werden aangepast in de databank van DogID (tenlastelegging C.1).

- Het aanvankelijk proces-verbaal van 17 april 2015. In dit P.V. wordt beschreven welke afvalberg er aanwezig was in een loods buiten het woonerf en welke omvangrijke mesthoop (lengte 9 meter, breedte 3 meter en hoogte variërend van 1,50 à 1,60 m) aanwezig was (tenlastelegging E). Tevens werd vastgesteld dat de beklaagde meer dan 10 volwassen honden houdt en derhalve hiervoor over een milieuvergunning dient te

beschikken (tenlastelegging D). Zie ook de foto's die gevoegd werden bij het proces-verbaal. Op 28 januari 2016 was het afval nog steeds niet opgeruimd (zie navolgend P.V. van 28 januari 2016 met nummer met foto's). Ook op 21 januari 2017 bleek dit nog steeds niet het geval te zijn (zie navolgend P.V. van 21 januari 2017 met nummer met foto's van de plaatsgesteldheid)."

Het hof neemt deze overwegingen over.

5. De beklaagde erkent voor het hof uitdrukkelijk de feiten van de telastlegging A, doch benadrukt dat zij niet te kwader trouw handelde.

Het misdrijf van de telastlegging A vereist enkel (algemeen) opzet als moreel element, zodat de eventuele goede trouw van de beklaagde zonder relevantie is.

De beklaagde baatte in de te last gelegde periode een hondenkennel uit zonder over de vereiste erkenning te beschikken.

De telastlegging A is voor het hof bewezen gebleven.

6. De telastlegging B slaat op het houden van dieren in strijd met de verplichtingen van de dierenwelzijnswet.

Overeenkomstig artikel 4, § 1 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn van dieren moet een persoon die dieren houdt, verzorgt of te verzorgen heeft nodige maatregelen nemen om het dier een in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen.

De vaststellingen van de inspecteurs van het departement leefmilieu, natuur en energie hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is (art. 34, § 3 dierenwelzijnswet). Deze inspecteurs deden op 18 mei 2015 en 9 mei 2015 zintuiglijke objectieve vaststellingen over de wijze waarop de beklaagde diverse dieren hield. Deze vaststellingen tonen aan dat de beklaagde op manifeste wijze tekortschoot aan de verplichtingen gesteld door de dierenwelzijnswet. Geen enkel bewijs weerlegt de vaststellingen van de inspecteurs. Het feitelijk verweer in de conclusies van de beklaagde (randnummers 1, 2, 3 en 4 op pagina 7 en 8 van de conclusies) vormt alleszins geen bewijs dat de vaststellingen weerlegt en is enkel een loutere betwisting van de vaststellingen. Dat de vaststellingen niet gedocumenteerd zijn met foto's doet geen afbreuk aan hun (bijzondere) bewijswaarde: de inspecteurs beschrijven illustratief de vastgestelde tekortkomingen en inbreuken.

Dat er, wat betreft het beschikbaar zijn van drinkwater, sprake zou zijn van een momentopname is zonder relevantie voor de beoordeling van de telastlegging B2. Voor de

strafbaarheid is niet vereist dat er sprake is van een systematische tekortkoming. De dieren moeten immers te allen tijde over voldoende (vers) drinkwater beschikken. De vaststellingen van de inspecteurs zijn trouwens zeer duidelijk en tonen aan dat er bij de beklaagde wel degelijk sprake was van een systematische tekortkoming.

Louter stellen dat de pups zeer ruim zaten, weerlegt de vaststellingen van de inspecteurs – die voldoende ervaring hebben om hierover vaststelling te doen – helemaal niet. De bedenkingen van de beklaagde dat “*dan in geen enkele winkel nog een dier (mag) verkocht worden*” zijn naast de kwestie.

Ook de vaststellingen over het kweken met de tienjarige teef zijn correct en worden door de beklaagde niet weerlegd.

De telastleggingen B1 en B2 zijn bewezen.

7. De telastlegging C slaat op het verhandelen van dieren zonder naleving van de door de dierengezondheidswet voorgeschreven registraties.

Anders dan de beklaagde aanvoert had zij wel de verplichting en de mogelijkheid de nodige registraties uit te voeren.

De inspectie heeft bij de controle op 18 mei 2015 alle honden ter plaatse administratief in beslag gesteld. Deze maatregel belette haar niet om de registraties uit te voeren.

Dat de hond eigendom zou geweest zijn van is niet aangetoond en belette de beklaagde bovendien niet de nodige registratie uit te voeren.

De telastleggingen C1 en C2 zijn bewezen.

8. De beklaagde erkent uitdrukkelijk dat zij niet over een vergunning beschikte voor de uitbating van de hondenkennel als hinderlijke inrichting, wat ook door de inspectie werd vastgesteld.

De telastlegging D is bewezen.

9. De telastlegging E slaat op inbreuken op het materialendecreet.

De telastlegging slaat niet enkel op de aanwezigheid van een mesthoop, waarop de beklaagde “*af en toe een hondendrol (smeet) of wat aardappelschillen*”. Dat de mesthoop nog een erfenis van de vorige huurder zou geweest zijn, is zonder relevantie, gezien het achterlaten van afval ook slaat op het verzuim om het achtergelaten afval te verwijderen. Dat de beklaagde de mesthoop nooit zelf “*aanlegde*” is dan ook zonder belang voor het bestaan van de inbreuk.

Dat de beklagde aanvoert dat het opgeslagen plastic en karton werd opgespaard om er geld voor te krijgen, is eveneens zonder relevantie. Het betrof wel degelijk afval dat legaal moest verwijderd worden, wat de beklagde naliet. Dat de beklagde naderhand in falings werd verklaard, doet hieraan evenmin afbreuk.

De telastlegging E is bewezen.

10. De beklagde pleegde de bewezen feiten van de telastleggingen A, B1, B2, C1, C2, D en E met eenzelfde misdadig opzet zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid Strafwetboek voor deze feiten samen een straf toepast, namelijk de zwaarste.

De bewezen feiten vormen onder meer schrijnende inbreuken op het welzijn van dieren en de gezondheid van dieren. De beklagde bouwde bij het houden van dieren al een trieste historiek op, die door de inspecteurs in het proces-verbaal van 18 mei 2015 werd beschreven. De beklagde wil steeds dieren houden, bij voorkeur talrijk, doch vertoont een volstrekt onvermogen dit op een voor de dieren aangepaste wijze te doen. Zij trok duidelijk geen lessen uit een vroegere veroordeling voor inbreuken op de dierenbescherming. Haar strafregister geeft bovendien aan dat zij ook op andere terreinen moeite heeft om zich te schikken naar de regels die de samenleving beogen te ordenen.

De hierna bepaalde geldboete is noodzakelijk en passend als maatschappelijke vergelding en om de beklagde aan te zetten om voortaan de regels inzake het houden van dieren na te leven.

Op de rechtszitting van 24 mei 2020 deelde de raadsman van de beklagde mee dat zij nog vijf honden houdt, wat zorgwekkend is. Gezien het volstrekt onvermogen van de beklagde om dieren, in het bijzonder honden, passend op te vangen en te houden, is het noodzakelijk bijkomend aan de opgelegde geldboete de beklagde definitief het recht te ontzeggen om honden te houden. Dit verbod is een straf, zodat aan de niet-naleving ervan niet de verbeuring van een dwangsom kan worden verbonden.

De zo opgelegde straf is niet van aard om de beklagde nog meer sociaal te declasseren dan reeds het geval is als gevolg van haar bestaand strafregister. Evenmin brengt dit haar sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang. Er is ook geen grond om de geldboete geheel of deels met uitstel van de tenuitvoerlegging op te leggen.

De bewezen misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete verhoogt met 50 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklagde in voldoende mate aan tot betaling van de geldboete.

11. De beklagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

De vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure waartoe iedere veroordeelde vóór 1 januari 2020 diende te worden veroordeeld en de verhoging van de gerechtskosten met maximaal tien procent wegens de correspondentiekosten, kunnen thans niet meer worden opgelegd. Immers werd artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken opgeheven bij artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (BS 27 december 2019, tweede editie). Dit besluit trad in werking op 1 januari 2020 (art. 46 koninklijk besluit van 15 december 2019).

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzig het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde _____ voor de telastleggingen A, B1, B2, C1, C2, D en E samen tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 deciem tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

ontzegt de beklaagde _____ definitief het recht tot het houden van honden;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 77,74 euro in eerste aanleg en 94,26 euro in beroep.

Kosten eerste aanleg opnieuw begroot:

Dagv. bekl.:	€ 25,06
Betekening verstek:	€ 25,69
	€ 27,00
	<hr/>
	€ 77,74

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 27,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 26,26
	<hr/>
	€ 94,26

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **29 mei 2020** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

